

katakomby

Sborový dopis Vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

● Erasmus, Desiderius, d. 1536: Ježíš křísící Lazara ●

Květen 2012

Neboť všechno, co Bůh stvořil, je dobré a nemá se zavrhovat nic,
co se přijímá s díkyvzdáním.

1. Timoteovi 4,4

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé.

Měli jsme s mojí ženou Marií a synem Danielelem možnost strávit několik dní v Lucemburku. A měli jsme to štěstí, že jsme mohli navštívit vojenské muzeum v Diekirchu věnované bitvě v Ardenách a hned vzápětí i Americký vojenský hřbitov v Lucembursku. Nečekal jsem, že obě návštěvy a zvláště jejich propojení na nás udělá takový dojem. Tak velký, že jsem změnil téma zamyšlení do tohoto čísla sborového dopisu.

Antony J. D'Onofrio, Cosimo Dolsimascolo, Charles D. Renfrow, Arthur N. Gleet, Carrol A. Broman, Vito Portanova, Ralph I. Maberry, Raymond W. Speicher, George Williams, Sheldon Thompson, Maurice Coloob – to jsou jen některá z 5076 jmen z křížů a židovských hvězd tohoto hřbitova. K tomu ještě na kamenných kvádrech 371 jmen těch, kteří jsou pohřšováni. Zastavil jsem se pouze u několika jmen, abych se mohl na chvíli ztišit, zamyslet, poděkovat. Vzpomínal jsem přitom na nádhernou knihu Williama Saroyana Dobrodružství Wesleye Jacksona, kde Saroyan velice lidsky, bez patosu a o to silněji vypráví příběh amerického mladíka od počátků ve výcvikovém středisku až po boje v Evropě. Úplně obyčejné a tím i krásné životní příběhy v kombinaci s hrůzou války, která do nich zasáhla, mě hodně zasáhla a přiznám se, že nemohu najít slova, jak své pocity vyjádřit.

Odcházel jsem ze hřbitova a jako bych překročil hranici. Z jedné reality do jiné. Ono to jinak nejde, ale přesto jsem si kladl a kladu otázku, jak žít s těmi příběhy, které jsem právě opouštěl. Jak žít s historií lidského života Antonyho J. D'Onofria, Cosima Dolsimascola, Charlese D. Renfrowa, Arthura N. Gleeta, Carrola A. Bromana, Vito Portanovu, Alpha I. Maberryho, Raymonda W. Speichera, George Williamse, Sheldona Thompsona, Maurice Colooba a dalších. Co s lidskou pamětí. Co s lidskou pamětí z pohledu věřícího člověka.

Bible je v tomto ohledu podivná kniha. Jsou v ní zachyceny příběhy, nad kterými historik kroutil hlavou. A nejsou v ní zachyceny jiné a to už historik ani nekomentuje. Pamatuju si, jak nám na fakultě vyprávěli, jak podivná je pouze kratičká zmínka o králi Omrí, který byl natolik výrazný, že v análech, které byly objeveny, jsou králové Izraele nazýváni synové Omřího. A to už nemluví o králi Achabovi, významném králi, vůdci protiasyrské koalice, pro kterého biblický svědek nemá slova dobrého. Ale zato vypráví o Moábce Rút, o nevěstce Rachab, o bolestných chvílích života velkého krále Davida.

Podivná logika práce s pamětí. Logika, která vrcholí v příběhu Ježíše z Nazareta. Bibličtí svědkové totiž připomínají Boží jednání, to, že to Bůh nezapomněl na člověka, i kdyby ten tisíckrát zapomněl. Jednání, ve kterém se žádný člověk neztratí.

Měli bychom si připomínat, měli bychom znát naše lidské dějiny. Ale především si máme připomínat Boží jednání s člověkem v těchto dějinách. To je úkolem církve. K tomu nám Bůh dává posilu v Duchu svatém. Abychom si připomínali, a tak mohli připomínat druhým. Tu nádhernou jistotu, že Bůh na nás nezapomněl a nezapomíná.

I kdybychom zapomněli na Antonyho J. D'Onofria, Cosima Dolsimascola, Charlese D. Renfrowa, Arthura N. Gleeta, Carrola A. Bromana, Vito Portanovu, Ralpha I. Maberryho, Raymonda W. Speichera, George Williamse, Sheldona Thompsona, Maurice Colooba, Bůh na ně nezapomene. I kdybychom zapomněli na ty bezmocné a bezradné, Bůh na ně nezapomene. I kdyby to vypadalo, že už není nikdo, kdo by je znal, kdo by na ně zavolal jménem. Krásně to bylo napsáno na jednom kříži z Amerického hřbitova v Luxemburku: Zde odpočívá ve cti a slávě kamarád ve zbrani, kterého zná jen Bůh.

Jiří Ort

Tou cestou nepůjdu

Josef Batelka

(... jen ozvěna Tvého Slova)

Tou cestou nepůjdu, je opět zkrvavená.
Leží tam člověk, – ale ať!
Má tisíc úst, a všemi křičí, sténá...
Tou cestou nepůjdu, – a Ty se vrať!

Vždyť neviděl bych slzami.
Ruce by hrůzou sklesly,
a tělo těžké ranami
by neunesly.

Ne, nepůjdu! A nenuť mě tam jít.
Snad bych tam umřel, Pane.
Ten raněný? – Ach, dej mu klid,
živ stejně nezůstane...

„Ne, nechod tam!
Já sám tam musím jít.
Jen vstaň! – Já v tobě sám
ho půjdu ošetřit.“

Zápis

ze schůze staršovstva dne 12. 4. 2012

NÁVŠTĚVA BIELEFELDU

Byli jsme osloveni ze sboru v Bielefeldu; zájemci z našeho sboru jsou zváni na návštěvu koncem září. Bylo by dobré, kdyby kromě Ortových jel ještě někdo. Předběžně by to mohl být Michael Otrísal a mohlo by se jednat o víkend 21. – 23. září.

FINANČNÍ ZPRÁVA

Věra Adamcová předložila tyto dosavadní výsledky: saláry 51.190 Kč, sbírky 17.390 Kč, dary členů 2.900 Kč, dary nečlenů 1.000 Kč, Jeronýmova jednota 3.950 Kč, sbírka na sborový dopis 670 Kč, sbírka na Diakonii 5.450 Kč, sbírka na podlahy 450 Kč.

NOC KOSTELŮ

Definitivní program: 1. června, v 18 hodin se začne vernisáží Kateřiny a Vojtěcha Radových. Poté jednoaktovka Motýlí společnosti a na závěr koncert Rainbow gospelu.

ÚPRAVA ELEKTROINSTALACE V KUCHYNI A NÁKUP VARNÉ DESKY

Elektrikář přijde za tři týdny. Varnou desku věnuje Roman Horný.

VCHOD DO DOMU

Ort a Vokatý chtějí uskutečnit schůzku s nájemníky na téma zamykání – používání zadních vchodových dveří do domu (pozvat je k nám do sboru). Proběhlo vysvětlení technického řešení téhož a diskuse o tom, jak dál „provozovat“ dveře s inovovaným zámkem. Bude třeba doplnit osvětlení a pohybové čidlo.

SBOROVÝ BYT

- Zpráva ze schůze sdružení vlastníků - viz příloha od Pavla Staroby. Nejdůležitější informace – Ministerstvo životního prostředí poskytlo dotaci na provedené zateplovací práce.

HLEDÁNÍ NOVÉHO FARÁŘE

- Naše bohoslužby navštívil br. *Pavel Ruml* – z rozhovoru vyplynulo, že by měl o službu v našem sboru zájem, a že by mohl odejít z armády už na začátku roku 2013. Zjišťuje se termín, kdy by mohl u nás kázat a promluvit se staršovstvem.
- *Tomáš Matějovský* – podle informací Tomáše Vokatého už je domluven na další působení se staršovstvem sboru Děčín.

SBÍRKY

Byla provedena sbírka na hlavní dar lásky Jeronýmovy jednoty, vynesla 3 480 Kč.

RŮZNÉ

- Luboš Venců, námět: VP (s přípravou) je velmi dlouhá; je nutné mít vloženou píseň? Následná diskuse.

Zapsal: Tomáš Hrubý

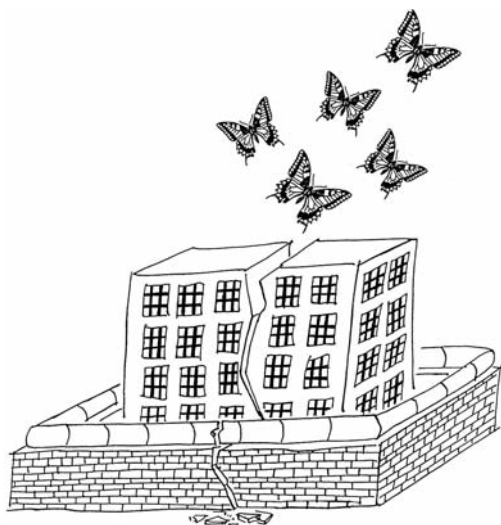
Prohlášení Synodní rady Českobratrské církve evangelické k aktuální společenské situaci

12. 4. 2012 vydala Synodní rada naší církve prohlášení, které bratru kurátorovi i mě přijde natolik zásadní, že vám je nabízíme ve sborovém dopise. **JO**

Synodní rada Českobratrské církve evangelické (SR ČCE) považuje za nutné vyjádřit se k některým problémům, které aktuálně zachvacují Českou republiku, kazí atmosféru ve společnosti a postupně stravují její obyvatele. Upozorněním na některé negativní jevy nechceme v žádném případě zneužívat možnost oslovit své členy i širší okruh spoluobčanů. Autoři tohoto prohlášení proto dlouho zvažovali, zda je vůbec vydat. Nicméně vzhledem k faktu, že SR ČCE je atmosférou ve společnosti zneklidněna již delší dobu a že některé trendy dokonce považuje za alarmující, je potřebné analyzovat tento stav a upozornit na jeho příčiny i následky. Děláme to proto, aby bylo možné do budoucna se těchto jevů vyvarovat a pokud možno je eliminovat. V první řadě však považujeme za nutné promluvit proto, že vnímáme, jak současnými způsoby řešení krize je zasažen jednotlivec, který se tak stává bezbranným a jeho bezmoc jej vhání do náruče dalšího zneužití a zla. Nemůžeme k tomu mlčet, brání nám v tom naše poznání řádů Božího stvoření a jeho uchování.

Je několik skutečností, které nás nejvíce znepokojují.

Víme, že západní společnost, i Česko, žila dlouhá leta na dluh. Víme, že je potřeba šetřit a žít zodpovědně vůči dalším generacím. Nicméně nás trápí, že oběťmi současných reforem a úsporných opatření jsou především lidé z nejchudších společenských vrstev, lidé staří a v neposlední řadě také neziskové organizace, které se těmito lidem snaží pomoci. Reformy by měly být sociálně citlivé tak, aby neuváděly ty nejpotřebnější do ještě větší bída a navzdory současné ekonomické krizi i oni

mohli žít v podmínkách, sice skromných, leč důstojných. Žádná vyspělá demokracie si nesmí dovolit házet tyto lidi přes palubu. Kromě špatné vizitky to vypovídá i o jejich trendech do budoucna, které mohou ohrozit každého z nás.

O to víc jsme nespokojeni zjištěním, že spousta finančních prostředků se ztrácí na účtech anonymních společností, které vlastní podivní lidé napojení na současnou zvolenou politickou reprezentaci. Ať už se jedná o tunelování veřejných zakázek či privatizaci státních podniků, toto „plýtvání“

prostředky, které by bezesporu jinde mohly pomoci, je velmi nezodpovědné. Navíc za velmi nebezpečný trend považujeme zákulisní vliv na politická rozhodnutí těmito lidmi, kteří se žádné politické volbě ani veřejné kontrole nepodrobili. Vidíme, že se tak řízení českého státu postupně přesouvá od demokraticky zvolených politiků k lidem s podivnou minulostí, kteří se z principu nemusí zodpovídat nikomu.

S tím bohužel dle našeho názoru úzce souvisí i aktuální stav politické kultury. Očekáváme, že by měla vykazovat po již více než dvacetileté demokratické zkušenosti, i díky generační obměně politických reprezentantů, vyšší kvalitu než v porevolučních dobách devadesátých let. Musíme nicméně konstatovat, že politické elity, které mají formovat společnost a jít příkladem, vykazují právě nyní velmi neuspokojivé morální kvality, stejně jako jimi používané praktiky. Fakt, kdy se standardním nástrojem politického boje stalo např. šmírování, nesvědčí nikomu. Chápeme, že politickým stranám jde o moc a o to, aby prosazovaly politické programy. Často ale pochybujeme, zda jim jde ještě o politické ideje, zda není v ohnisku jejich zájmů spíše moc, peníze a jejich vlastní osobní prospěch.

Nechceme nikoho a priori odsuzovat. Sami cítíme vinu, že jsme svým mlčením leccemus nedobrému dali příležitost vzniknout. Nabízíme ruku ke spolupráci těm, kteří to s touto společností myslí dobře. Naším zájmem je společnost, ve které žijí lidé rádi, nemusí se za ni stydět, a která bude dobrým prostorem pro život i budoucím generacím.

L. Valková, E. Zadražilová, P. Stolař, J. Ruml, D. Ženatý, P. Kašpar
Synodní rada Českobratrské církve evangelické

Odumírání „veřejného“ a hledání smyslu (1.)

Již před řadou let profesor Jan Patočka vyjádřil podstatu duchovního dědictví antiky v tom smyslu, že **evropanství** znamená dvojí nárok: **pečovat o duši a pečovat o obec (polis)**. Je zjevné, že oba nároky spolu úzce souvisejí a jeden bez druhého nejsou plnohodnotné, neboť „polis“ je vlastně jakousi „velkou duší“, zatímco „psýché“ je zase „malou obcí“. Obsahem uvedené péče je v prvé řadě **nastolování tvaru, řádu, smysluplnosti** (v „makrosvětě“ obce i „mikrosvětě“ duše) a odstraňování jakéhokoli chaosu, amorfnosti, nepořádku.

V následujících řádcích bych rád zauvažoval nad nárokem péče o obec; co znamená a zda je naše současná společnost tomuto odkazu věrna, když se k duchovním kořenům antiky tak ráda přihlašuje...

Kdo se vydá na cestu důsledné interpretace klasického starořeckého chápání politiky, brzy odhalí, že **veřejný prostor** byl pojímán (a uskutečňován) jednoznačně jako **způsob, jímž se „ukazují“ lidé, skupiny lidí, sociální situace i instituce, jako způsob vyjevování jejich vnitřních i vnějších horizontů**. Řekové si byli velice dobře vědomi skutečnosti, že poukazování k „sociálnímu“ (**resp. „politickému“**) **jakožto obecně sdílenému** je nedílnou součástí bytí každého sociálního jsoouca.

Zdá se však, že naše západní současnost, opanovaná duchem liberálně tržní ekonomie a politiky, nahrává zcela jinému, starořeckému pojetí daleko vzdálenému vnímání veřejného prostoru: jako platformy **sebeprezentace subjektivních zájmů, názorů, postojů a cílů** – nikoli jako platformy jejich **překračování!** Zejména vynikající sociolog polského původu Zygmunt Bauman proslul v posledních letech kritikou západní společnosti, jejíž mechanismy – podle jeho soudu – nenabízejí jednotlivci skutečný pocit sounáležitosti s druhými na bázi společných zájmů, nýbrž nejrůznější krátkodeché, avšak svůdné podvrhy. S tím, jak se postupně **„vyprazdňuje veřejný prostor“**, stává se i vzájemný styk lidí (ve smyslu „setkávání“) redundantním; „chrámy spotřeby“, v nichž se odehrává život lidí, „slouží akci, nikoli *inter-akci*“, konstatuje Bauman.

Pojetí veřejného prostoru jako jakéhosi **„projekčního plátna“** skupinových a individuálních zájmů je nesmírně zjednodušující a navíc i nebezpečné. Obzvláště je to zřetelné **na příkladu naší současné politické scény**: politické strany se trumfují sliby, deklaracemi a útočnými i obranářskými rituály, přičemž takřka každý z manévrů prohlašují za „zájem této země“. Je tomu však opravdu tak, že by současná politika byla hledáním a uskutečňováním toho, co jednotlivé strany přesahuje (a současně zakládá) – tedy **„obecného blaha“**? Daleko spíše jde o hry (či spíše hrátky?), v nichž na chvíli – díky své momentální převa-

ze, dané leckdy prostředky více než spornými – „zvítězí“ ten nebo onen partikulární (skupinový, stranický) zájem a ve chvíli, kdy se etabluje, prohlásí svoje zájmy a hlediska za „veřejný prostor“, odmění spojence, vyšachuje protivníky a zahájí další fázi hry: boj za udržení „dobytych pozic“...

Veřejný prostor jako péče

Přijmeme-li předpoklad, že starořecké chápání (a uskutečňování) „veřejného“ je smysluplné a následováníhodné, a budeme-li tedy „veřejným prostorem“ rozumět odkrývání širších poukazů a souvislostí sociálních jsoucen, je zřejmé, že takovýto „**pohyb sebepřekračování**“ (řeceno opět slovy Jana Patočky) **musí být konstituován**, že není samozřejmě přítomnou banalitou. Jeho konstituce znamená neustálou **péči o společně zakoušený a sdílený svět**, tedy o „**přirozený svět**“ **jakožto horizont naší společné zkušenosti!**

Narazili jsme na pojem „**přirozeného světa**“. Chápejme jej nikoli ve smyslu naivního, každodenního, hlouběji nereflektovaného postoje člověka vůči situacím, lidem a věcem, nacházejícím se v okruhu jeho působnosti, nýbrž jako neustále přítomnou a neustále nás oslovující **přítomnost smyslu**, jako všeobecnou souvislost toho, jak se nám věci a jevy dávají, jako „horizont všech jednotlivých horizontů“. „Přirozený svět“ není „hromada věcí“; je to kontext, z něhož se nám teprve vyjevují jednotlivá jsoucna, a my se snažíme porozumět, proč, co a jak nám vlastně ukazují.

Svět vskutku není mechanickým součtem vyskytujících se jednotlivin; je spíše půdou jejich „zjevování“, souvislostí jejich „přebývání“ – a sféra „sociálního“ je místem setkávání s druhými při společném interpretování a sdílení významů věcí. Ani obec (polis) není tedy jednou provždy danou soustavu právních, politických, ekonomických, kulturních a jiných institucí, norem apod., nýbrž neustálým a nikdy nekončícím **procesem tvorby možností** pro to, aby členové této obce vskutku cítili, prožívali, chápali a realizovali sami sebe v rovině „my“. Aby v sobě mohli objevovat a uskutečňovat dimenzi „pro druhého“. Aby neustále vznikala a odkrývala se **společná zkušenost** tohoto společenství, této polis, a skrze ně se toto společenství znovu a znovu **re-konstruovalo**. Autentické „sociální“ je především místem **setkávání s druhými u společně sdíleného!** Umíme je však vůbec tvořit?

Přijetí jinakosti

Již slyším námitku: jak můžeme formovat a udržovat veřejný prostor svého bytí, když k tomu nemáme potřebný klid, dostatek času a prostoru? Naše doba je přece nesmírně hektická, plná dynamických procesů, vyjevování nových a nových nároků, poukazů a zájmů jak jednotlivců, tak velkých skupin lidí; tyto nároky kooperu-

jí, ale také se střetávají, prolínají a kříží, až ztrácíme přehled o jejich podobě, smysluplnosti, ale – což je nejhroší – i o jejich legitimitě. Stresujícím faktorem je obzvláště nepřetržitá **dynamika změn**, neustálý přísun nových a měnících se informací, příval „inovací“ všeho druhu (technických, kulturních, politických, ekonomických apod.). Lidská psychika, tíhnoucí k vyrovnanosti, stabilitě a smysluplnému řádu, interpretuje tyto „inovace“ jako jakési rafinované podoby „jinakosti“ a velí zaujmout k nim minimálně ostražitý, spíše však nepřátelský přístup.

Ale právě na tomto místě si dovolím poukázat na jeden veliký **paradox**: není to možné chápat i tak, že právě to, co nás nejvíce deptá, ničí a unavuje, totiž nepřetržitý **vpád „jinakosti“** do našich životů, je současně i **výzvou k utváření nových a nových prostorů setkávání**? Což není „jinakost“ jen určitou formou „skrytosti“, což není horizontem, odkud k nám – řečeno s Heideggerem – „přicházejí události“? Každá „jinakost“ (náboženská, rasová, jazyková, kulturní, ekonomická, politická, generová apod.) znamená totiž **výzvu k promýšlení jejich poukazů, k interpretaci – a současně s tím i k naší vlastní sebeinterpretaci!**

Napadají mne zde výstižná slova Tomáše Halíka, byt' původně určená k tématu výkladu Bible: „Jistě: Bible sama je sbírkou textů nejrůznějších žánrů, textů, které často spolu navzájem komunikují a jedny vykládají druhé“. A ptám se: což tomu tak není i u setkávání lidí s lidmi? Nezahrnuje (ba nepředpokládá) snad porozumění schopnost vzájemné interpretace, převzetí hlediska toho druhého? A neznamená ono „převzetí hlediska“ vlastně „**vstup do příběhu toho druhého**“?

Pravda, takovýto „vstup do příběhu“ předpokládá obrovskou **pokoru**, a té je v naší euroamerické civilizaci vskutku jako šafránu. Ale což to není další inspirace k „vyjití“? Což to není povzbuzení k suspenzi falešné sebejistoty, jíž se pyšní karteziánská komunita Západu již nejméně po tři staletí? Cožpak to není právě přítomnost „toho Druhého“, která permanentně zpochybňuje moji sebejistotu v artikulaci i v konání, mé „šťastné vlastnění světa“? Moudrý francouzský filosof Emmanuel Lévinas oprávněně soudí: „Cizota druhého, toť sama jeho svoboda! Pouze svobodné bytosti si mohou být navzájem cizí. Svoboda, jež je jim ´společná´, je právě tím, co je odděluje.“

Skutečnou „humanitas“, skutečnou důstojnost svého lidství prokážeme tedy tím, že budeme ochotni (a schopni) udělat ještě jeden krok navíc: že **kriticky zpochybníme nárok svých slov a činů na absolutnost!** Takto chápané zpochybnění znamená kritickou distanci vůči vlastnímu východisku, chápání „předporozumění“ jako procesu, jako nedogmatického, svobodného pohybu myšlení kladoucího nové otázky a respektujícího fakt, že se vymezuje vždy vůči stejně svobodně existujícímu Jinému! Zkrátka, jde o to, abychom se **setkávali**, a ke skutečnému setkávání jest třeba **suspenze výlučnosti vlastního Ega... Petr Nesvatba**

Kronika vršovického sboru – 8. díl

V popisu událostí okolo našeho sboru pokračujeme dalším dílem. Kronika je přepisem osobních zápisků br. ing. Jana Nováka.

Po získání souhlasu Církevního úřadu byl Petr Pokorný 23. ledna 1966 zvolen a 27. února instalován za faráře. Bez odkladu se ujal práce. Nedovedu popsat jeho soustavnou činnost ve všech složkách sboru, zmíním jen tři podstatné odlišnosti od předchůdce: důsledně dodržoval úřední hodiny v kanceláři po pět dnů v týdnu, soustavně navštěvoval členy sboru, kteří se v té době života sboru neúčastnili ať pro nezájem nebo stáří a nemoc, zapisoval dojmy do kartotéky, svou účastí sblížoval všechny skupiny členů sboru. Jeho kázání byla náročnější, ale srozumitelná. Dovedl sblížovat lidi různých názorů, rychle rostla účast na biblických hodinách.

Po dobu svého působení ve Vršovcích nad očekávání plnil naše naděje, jak jsme se pokusili je vyjádřit při přivítání ve sborovém shromáždění:

„Netoužíme po stojatých vodách a máme důvody, abychom chtěli spíše vytvářet novou tradici, než lpět na tradicích starých. Nejsme sborem zabydleným a nechceme podléhat nemístné sebespokojenosti. Chceme být v úzkém spojení s denním životem a uplatňovat v něm křesťanská měřítká. Tento cíl je dosažitelný jen budeme-li se stále více blížit pravdě evangelia. Vy, jako theolog vědecky pracující, můžete nám být velice nápomocni k tomu, abychom pravdu lépe poznávali, radostně přijímali a směle uplatňovali. Kéž vámi přinášené evangelium zní srozumitelně prostým, přitažlivě vzdělaným a radostně všem“.

Před volbou staršovstva v dubnu 1966 odstoupil první kurátor sboru František Štěpán a jeho nástupcem v ustavující schůzi 24. dubna 1966 byl zvolen Jan Novák. Současně odstoupil první hospodář sboru Kristian Vraštil a o jeho úkoly se rozdělili Jaroslav Tajovský jako účetní a Emil Veber jako pokladník, který však brzy převzal a s velkým úsilím a úspěchem dodnes vykonává obojí činnost. (Poznámka: za člena staršovstva byl br. Veber přijat mladší, než připouštěl tehdejší řád církve. Jeho účast dodnes ve staršovstvu je tedy rekordní nejen počtem let, ale i vykonanou prací).

Uvedme několik myšlenek, které vzalo za své k práci tehdy nově zvolené staršovstvo: Hodnocení života sboru po všech stránkách je hlavní náplní programu výročních a jiných příležitostných sborových shromáždění. Účast na nich mohou jen zčásti nahradit sborové dopisy, protože pak chybí společenství těchto setkání. Při sborových shromážděních převažují zprávy příznivé a účastníci jsou shovívaví. Proto jsme se pokusili o přísnější sebekritiku a hledání příčin nedostatků alespoň v rámci staršovstva.

S čím jsme nespokojeni? Pokud není království Boží v plnosti mezi námi, má křesťan vždy důvod k nespokojenosti. Především jsme nespokojeni s tím, že se

v naší církvi snad už od jejího vzniku mluví o hledání nových cest, ale pokud lze vůbec zaznamenat pohyb, je to převážně přešlapování, v nejlepším případě obcházení v kruhu o nevelkém průměru.

Uvážíme-li, že apoštolové, vesměs Židé, v několika letech překonali všechny zděděné tradice i tradice okolního světa, pokud je brzdily v cestě vpřed, šli mezi pohany, vydali se do všech koutů známého i neznámého světa, aby šířili evangelium a zaváděli nový řád, pak nemůžeme přehlédnout dynamiku až bojovnost jejich víry, zatím co naše víra je statická, konzervativní, jestliže ne mrtvá, tak tedy dřímající. Zapuďme myšlenku, že dnes už není vhodná doba. Římská nadvláda a obecný odpor k Židům, ani pozdější stěhování národů jistě nebyly podmínkami příznivějšími. Snad necítíme odvalu a sílu k velkým činům, ale nikdo z nás není bez hřivny, kterou by mohl a měl uplatnit při šíření Božího království v nejbližším okolí.

V příštím pokračování uvedeme výzvu, kterou bylo zahájeno sborové shromáždění 5. března 1967.

Sborový výlet

Letošní sborový výlet se uskuteční v sobotu 9. 6. 2012. Pojedeme tentokrát na jih. Nejprve si prohlédneme elektrárnu Temelín. Po té zajedeme na hrad Zvíkov. Naše putování zakončíme v Soběslavi. Podíváme se do Rolničky a do soběslavského sboru. Všechny srdečně zveme.

Lucie Kutová a Michael Otřísal

Recept ze setkání kurátorů

Na setkání našeho seniorátu nám servírovala sestra Skuhrová výborné zapéčené brambory a sekanou z vyhlášeného davelského uzenářství.

Potřebujete brambory, celer a nejrůznější zeleninu (např. kedlubnu, ředkev, červenou papriku, zelí...). Grilovací koření.

Na pekáč dáme trochu oleje. Brambory a zeleninu nakrájíme na menší kousky (kostky), osolíme, popř. okořeníme, promícháme a dáme péct. Asi v půli pečení vyndáme, opět promícháme a přidáme čerstvou červenou papriku opět nakrájenou na kousky. V závěru ještě jednou promícháme, aby se nepřipekly kousky při okrajích pekáče.

Podáváme teplé se strouhaným sýrem nebo s tatkou nebo s uzeninou.

Tomáš Vokatý

ilustrační foto © Taz

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

satellite **1-416**

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává: Sbor Českobratrské církve evangelické, Praha 10 - Vršovice, Tulská 1
Adresa redakce tamtéž. Tel.: 272 734 010, Sb.mobil: 776 123 320, e-mail: vrsovice@evangnet.cz,
<http://vrsovice.evangnet.cz>; <http://www.facebook.com/cce.vrsovice>
Č.ú.: Česká spořitelna 280963329/0800, variabilní symbol: 10+osobní číslo
Návrh obálky: Ondřej Rada, Tomáš Vokatý; Odpovědný redaktor: Ing.Jiří Ort;
Náklady na jeden výtisk: 11,50 Kč